

နီကိုလူးဇင်

မင်းလေးက ငါ့ရဲ့နောင်ကြီး

Handwritten signature and a circular logo.

အခန်း (၁)

စောဖေကို ဒါမျိုးလာလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။

ဒေါ်ကျော့ကျော့စံ ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ညွတ်ကွင်းထဲ လည်စင်းပြီး ဝင်လိမ့်မယ်လို့ လုံးဝမထင်နဲ့ ။

သိတာပေါ့။

စောဖေပဲ...။

နော့ကျော့နေပြီ။

“ကိုစောဖေ... ရှင့်ကို ကျွန်မတွေ့ချင်တယ်... ရှင်က ကောင်မလေးတွေနဲ့ နေတာ ဝါသနာပါတယ်ဆိုတော့ ... ကောင်းကင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်...”

ကောင်းကင်တဲ့ ...

ဒေါ်ကျော့ကျော့စံ ...

ခင်ဗျားက အရမ်းကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ပဲ။

စောဖေကို ထောင်ချောက်ဆင်လို့ ရမယ်မထင်နဲ့ နော် ...

သတိထားနေရသည် ။

ထောင်ချောက်ထဲကို မဝင်မိဖို့ ပဲ။

မကျော့ကျော့စံ။

တစ်ချိန်က ...

အလွန်တရာ ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ပဲ။

အခုတော့ ...

ကျဆုံးနေပါပြီ။

ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ထားတဲ့ အတွက် မျက်နှာအလှကို ပျက်လောက်
အောင် ဒဏ်ရာကြီးက ထင်ရှားစွာရှိနေခဲ့သည် ။

သူဌေးကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ ဒုတိယ မိန်းမဖြစ်ခဲ့သော မကျော့ကျော့စံ
သည် ထိုသူဌေးကြီးရဲ့ စွန့်ပစ်ခြင်းကိုခံရပြီးတဲ့ နောက် အခြေအနေနိမ့်
ကျသွားခဲ့ရ၏။

တိုက်ခန်းတစ်ခန်းပဲ ကျန်ခဲ့၏။

ကျော့ကျော့စံအတွက် ကံဆိုးမိုးမှောင်တွေက ဆက်တိုက်ကျရောက်
ခဲ့ရသည် ။

ကားအက်စီးဒင့် ဖြစ်၏။

ဒဏ်ရာပြင်းထန်လွန်းသည် ။

ယောက်ျားက စွန့်ပစ်သွား၏။

ငွေကြေးထောက်ပံ့မည့်သူ တစ်ယောက်တလေမှ မရှိတော့။

စီးပွားရေးကလည်း ကျဆင်းနေသည် ။

စောဖေကို ပြန်ဆက်သွယ်ခဲ့၏။

အတိတ်ကအကြောင်းတွေကို စောဖေ လုံးဝမမေ့နိုင်ပေ။

ကျော့ကျော့စုံနဲ့ စောဖေ။

ငယ်ရည်းစားတွေ ...

ဘဝကို ရုန်းကန်နေရတဲ့ ဘဝတူ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြသည်။

မြို့တက်လာတော့လည်း အတူတူပဲ။

စောဖေက ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ ကပ်နေသည်။

ကျော့ကျော့စုံက ရပ်ကွက်လေးမှာ နေတဲ့ အဒေါ်ဆီမှာ ကပ်နေရ၏။

နှစ်ယောက်လုံးဘဝကို ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေသည်။

စောဖေ စပယ်ယာအလုပ်ရသည်။

ကျော့ကျော့စုံက သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ သန့်ရှင်းရေး
ကောင်မလေးအဖြစ် ဝင်လုပ်ရ၏။

“နင်က အရမ်းချောတယ်စံ ... သန့်ရှင်းရေးအလုပ်နဲ့ ဘယ်တော့မှ မ
တန်ဘူး ... ကိုယ်ကြိုးစားမယ် စံ ကိုချမ်းချမ်းသာသာ ထားနိုင်အောင်
ကြိုးစားမယ် ...”

“ဟင် ... ရှင်က စပယ်ယာ ဘာလုပ်လို့ ရမှာ လဲ ...”

“စံ ...”

“ဟင် ...”

“လူဆိုတာ အကွက်ကောင်းတစ်ကွက် မိသွားရင် ထောပြီ ...”

“စံချမ်းသာချင်တယ် ...”

“စံက အရမ်းချောတော့ စံအလုပ်က အရမ်းနိမ့်ကျနေရတယ်ကွာ ...

“စံရယ် ... မင်းအတွက်ကိုယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး ... မင်း ဘဝအတွက် ကိုယ်ကြိုးစား ပြရမယ် ...”

“ကိုစောဖေ ...”

“ဟင် ...”

“ရှင် ... စပယ်ယာအလုပ်နဲ့ တော့ ဘယ်တော့မှ နာလန်ထူမှာ မဟုတ်တော့ဘူးထင်တယ် ...”

“ကိုယ်ဘာလုပ်ရမလဲ စံ ...”

“ရှင်ယောက်ျားပဲ စဉ်းစားပေါ့ ... တခြားငွေရလွယ်တဲ့ ကိစ္စတွေအများကြီးရှိတာပဲ ...”

စောဖေစဉ်းစားသည်။ ။

ကျော့ကျော့စံ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေရတာတွေကို စောဖေ မကြည့်ရက်။

အလုပ်လုပ်ရမယ် ...

ဘာလုပ်ရမလဲ။

ငွေရတဲ့ အလုပ်ဆိုလျှင် ဘာမဆိုလုပ်ဖို့ စောဖေစဉ်းစားထားမိသည်။

။

“စောဖေ ...”

“ဟင် ...”

“ကျွန်မအကြံတစ်ခုပေးမယ် ...”

“ပေး ...”

“ကျွန်မသူဌေးရဲ့ မီးခံသေတ္တာထဲမှာ ငွေတွေအများကြီးရှိတယ် ...”

“အဲဒါ ...”

“ရှင်ဖောက်ပေါ့ ... အောင်မြင်ရင်တော့ ထောပေါ့ပဲ ... ရှင် အရင်ဆုံး
ရှောင်တိမ်းသွား ... ကျွန်မကအေးဆေးမှ လိုက်မယ် ...”

“ဟင် ...”

စောဖေကြောက်မိသည်။

ထိုပြစ်မှုမျိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ကျူးလွန်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

သူများ ပစ္စည်းကို စောဖေ စိတ်ကူးနှင့်တောင်မပြစ်မှားခဲ့ဖူးပေ။

မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေ ဘာမှ မလုပ်ခဲ့။

“ကိုစောဖေ ...”

“ဟင် ...”

“ရှင်သတ္တိမရှိဘူးလား ...”

“ကိုယ် ...”

“ရှင်ယောက်ျားပဲ ...”

သူ့ကို စံက အထင်သေးတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်တာ လက်မခံနိုင်
ပေ။

“ကျွန်မချမ်းသာချင်တယ် ... ဘယ်နည်းနဲ့ မဆို ချမ်းသာအောင် လုပ်
ချင်တယ် ... ရှင်သတ္တိမရှိဘူးလား ... စံ၊ ကိုချမ်းချမ်းသာသာ ထားချင်
တယ်ဆို ...”

စုံမျက်ဝန်းလေးတွေထဲက

မျှော်လင့်တောင့်တချက်တွေကို

သူလုံးဝဖျက်ဆီး ပစ်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ပေ ...။

“ကျွန်မကို ချစ်တယ်ဆို ပိုက်ဆံတွေရလာရင်လက်ထပ်မယ်
ချမ်းချမ်းသာသာနေမယ် ...”

စောဖေ ...

မကောင်းမှုဒုစရိုက်တွေ မလုပ်ဖူးပေမယ့် သော့ဝိဇ္ဇာဖြစ်သည်။ ။

အထူးသဖြင့် ...

မီးခံသေတ္တာကို ဖွင့်တတ်သည်။ ။

ကျွမ်းကျင်၏။

စောဖေ ငယ်စဉ်တည်းက သော့ဝိဇ္ဇာတစ်ယောက်ဆီက သင်ယူလေ့
ကျင့်ထားခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။ ။

ဒါကို ...

စံကသိနေသည်။ ။

“ကျွန်မ ရှိတာပဲ ... ပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာ ထားတယ် ... အစောင့် ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာတွေ အကုန်သိတယ် ... ကျွန်မ လက်ထောက်ချမှာ ပေါ့ ...”

စံပြောသည်။ ။

စောဖေ တွေဝေနေဆဲပင်။

“ကိုစောဖေ ...”

“ဟင် ...”

“ကျွန်မကို ချစ်တယ်ဆို ...”

စောဖေရင်ခွင်ထဲသို့ ကျော့ကျော့စုံမှီခိုတွယ်ဝင်လာသည်။ ။

တောက်ပတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့် မော့ကြည့်နေခဲ့၏။

“စံကို အစောင့်က ချစ်နေတယ် ... လက်ထပ်ခွင့်တောင်းနေတယ် ကိုစောဖေ ...”

“ဘာ ...”

စောဖေ စိတ်ပူသွားသည်။ ။

ကျော့ကျော့စုံကို သူကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ချစ်တာကို လက်မခံနိုင်ပေ။

“ကျွန်မက ကိုစောဖေကိုပဲ ချစ်တာပါ ...ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဒီဘဝမှာ မ နေချင်ဘူး ...”

စံကိုလည်း အပြစ်မတင်ချင်ပါဘူး။

ရုပ်ရည်ချောမောတဲ့ စံအနေနှင့် ငွေကြေးချမ်းသာစွာနဲ့ နေချင်မှာ ပဲ။

“ရှင်ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး လား ... ဒီလောက်တောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်တော့ဘူးလား ...”

စံကပြောတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ မခံချင်စိတ်တွေဖြစ်ရသည်။ ။

ချစ်သူကို ချမ်းသာစွာထားလို၏။

“ကိုယ်လုပ်မယ် ...”

“လွယ်လွယ်လေးပါ ... ရှင်ဝင်လာလို့ ရအောင် အစောင့်ကို ကျွန်မ သိပ်ထားပေးမယ် ...လူရှင်းမယ့်အချိန်တွေကို ကျွန်မ ပြောမယ်လေ ...”

“စံ စီစဉ်လိုက်ပါ ကိုယ်ကြိုးစားပြီး စွမ်းဆောင်မယ် ...”

“ကိုစောဖေ ...”

“ပြောလေစံ ...”

“ရှင်ကြိုးစားပါ ... ဒါမှ ကျွန်မတို့ ချမ်းချမ်းသာသာနေရမှာ ... ကျွန်မတို့ သူဌေးရဲ့ မီးခံသေတ္တာထဲမှာ ငွေတွေသိန်းပေါင်းများစွာ ထားတာ ...”

“ဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်တယ် ... ရှင်ကြိုးစားနော် ... ငွေတွေယူပြီး ရှင်လစ်တွေ့ ... ကျွန်မ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ဆက်သွယ်မယ် ... ကိုစောဖေ ...”
ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ရမယ့် နေရာတွေအစီအစဉ်တွေကို ပြောပြသည်။ ။

ကျော့ကျော့စံက အကွက်ချ၏။

ညွှန်ကြားသည်။ ။

စောဖေ ...

နာခံသည်။ ။

ချစ်သူကို ချမ်းချမ်းသာသာထားဖို့ ဘာမဆိုလုပ်ရမှာပဲ။

လုပ်ငန်းစသည်။ ။

ကျော့ကျော့စံအစီအစဉ်နှင့် ကံကောင်းစွာအားလုံး အဆင်ပြေ၏။

ချောချောမောမောပါပဲ ...

ငွေတွေက အများကြီးပဲ။

သိန်းနှစ်ရာတောင်။

တစ်လလောက်ကြာမှ ကျော့ကျော့စံနှင့်ဆက်သွယ်မိသည်။ ။

သက်ဆိုင်ရာက အစွမ်းကုန်လိုက်နေ၏။

ကျော့ကျော့စံက စီမံတတ်သဖြင့် လွတ်နေခဲ့သည် ။

“စံ ...”

“ဟင် ...”

“ကိုယ်တို့ ချမ်းသာပြီ ...”

“ကိုစောဖေ ...”

“ပြော ...”

“လုပ်သာလုပ်ရတယ် ... စံ ထောင်ကျမှာ တွေးပြီး အရမ်းကြောက်
တာပဲ ...”

စံက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှီတွယ်သည် ။

အားငယ်စိုးရွံ့တဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့် မော့ကြည့်နေ၏။

“စံ ဘာမှ မကြောက်နဲ့ ... ကိုယ်တစ်ယောက်လုံးရှိပါတယ် တကယ်
လို့ ဖမ်းမိသွားရင်တောင် အပြစ်ဒဏ်တွေအားလုံး ကိုယ်တစ်ယောက်တ
ည်းခံမယ် ... စုံအပေါ် အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာမကျ စေရဘူး ...”

“ကိုယ့်ကိုလည်း ကျွန်မ စိတ်ပူလိုက်တာ ...”

“ကိုယ်က ယောက်ျားပါ ...”

စံကို အားပေးမိသည် ။

ငွေတွေကို လျှို့ဝှက်စွာဖြင့် သုံးစွဲဖို့ စီစဉ်ကြ၏။

စံက စီမံခန့်ခွဲသည် ။

နှစ်လလောက်အကြာတွင် မြို့ထဲမှာ သူ့အဖမ်းခံရ၏။

ကိစ္စမရှိ။

စံနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ မပေါ်။

အပြစ်ဒဏ်တွေအားလုံးကို သူတစ်ယောက်တည်း ခံယူခဲ့သည်။ ။

ယူသွားတဲ့ ငွေတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူလုံးဝမဖော်ခဲ့။

ထောင်ဒဏ်ငါးနှစ်ကျသွားသည်။ ။

“စံ ကိုယ့်ကို လာမတွေ့နဲ့ ... မင်းလျှို့ဝှက်စွာပဲနေ ... ကိုယ် အပြစ်ဒဏ်တွေကိုခံမယ် ...”

စံ ...

နေခဲ့သည်။ ။

သူ ...

ထောင်ကလွတ်လာတော့ စံက အိမ်ထောင်ကျနေသည်။ ။

ဘယ်ရောက်နေမှန်းပင်မသိ။

ခြေရာဖျောက်သွားသည်။ ။

ကျော့ကျော့စံ ... မင်းလူလည်ကျတာပဲ။

စောဖေ ဒေါသဖြစ်ရသည်။ ။

ကျော့ကျော့စံကို ရှာ၏။

မတွေ့ ...

ဒီမိန်းမက မိန်းမလည်မပဲ။

ငွေတွေနှင့် အကောင်းဆုံးဘဝတစ်ခုကို ဖန်တီးပြီးနေထိုင်မှာ

သေချာသည်။ ။

“ကျော့ကျော့စုံကို မူဆယ်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ် ...”

သတင်းတစ်ခုကြောင့် သူမူဆယ်ကို လိုက်သွားပြီး စုံစမ်းသည်။ ။

မတွေ့ပေ။

ခြေရာပျောက်နေသည်။ ။

ကွတ်ခိုင်မှာ ရောက်နေသည် ဟု သတင်းကြားတော့ ကွတ်ခိုင်ကိုလိုက်၏။

တွေ့ချင်တော့လည်း သိချိုင်းမှာ။ ။

ကွတ်ခိုင်က ခရစ်ယာန်သိချိုင်းထဲမှာ ပဲ ဖြစ်သည်။ ။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော ကျော့ကျော့စုံက ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဈာပနအတွက် ဆုတောင်းဂါရဝပြုနေ၏။

စောဖေ မနှောင့်ယှက်ချင်။

အသာလျှိုနေလိုက်သည်။ ။

“ဦးကက်နက်ရဲ့ ဇနီးကျော့ကျော့စုံလေ ... အရမ်းချောတာပဲနော် ... ကျက်သရေရှိတဲ့ မိန်းမပဲ ...”

ပတ်ဝန်းကျင်က ချီးမွမ်းစကားသံတွေကို ကြားလိုက်ရသည်။ ။

ကျော့ကျော့စုံ ...

မင်းက အရမ်းဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ...

ပိရီတယ် ...

ချောမောလှပတဲ့ မင်းရုပ်ရည်က မင်းရဲ့ ယုတ်မာကောက်ကျစ်မှုတွေ အပေါ် ကောင်းကောင်း ဖုံးဖိပေးထားနိုင်တာပဲ။

ဘယ်သူကမင်းကို ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို့ ထင်မှာ လဲ ...။

“ဦးကက်နက်ကျန်ခဲ့တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ဒေါ်ကျော့ကျော့စံပဲရမှာ ပဲ လေ ...”

“ကံကောင်းလိုက်တာ ... ဦးကက်နက်က ဒေါ်ကျော့ကျော့စံကို အရမ်းချစ်တာပဲ ... ဒေါ်ကျော့ကျော့စံကလည်း ဦးကက်နက်ကိုချစ်တယ် ... အိမ်ရှင်မကောင်းပီသစွာ ပြုစုယုယတယ် ...”

စောဖေ လက်မခံချင်ပေ။

မယုံပါဘူး။

ကျော့ကျော့စံအကြောင်း သူကောင်းကောင်း သိနေခဲ့တာပဲ။

ကောက်ကျစ်တဲ့ မိန်းမ။

ယုတ်မာတဲ့ မိန်းမ။

မင်း ...

ဟန်ဆောင်နေတာ ...

ဦးကက်နက်ဆိုတဲ့ လူကိုတောင် မင်း လုပ်ကြံသတ်ပစ်လိုက်တာ လား ...

အိမ်ရှင်မကောင်းတဲ့ ။

အတ္တကြီးတဲ့ မိန်းမ ...

လောဘရမ္မက်ကြီးလွန်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်နေသည်။ ။

စောဖေအသိဆုံးပဲ။

ခံလိုက်ရပြီ။

ထောင်ထဲမှာ ငါးနှစ်လောက်နေရပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ နေရာမရှိ

။

စားစရာမရှိ။

ခြေသလုံးအိမ်တိုင်။

စုတ်ပြတ်သတ်ပြီး အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ်ဘဝနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်။ ။

ကျော့ကျော့စုံကြောင့် ...

ရက်စက်တဲ့ မိန်းမ ...

တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ပြီး အကြင်နာတရားကင်းမဲ့တဲ့ မိန်းမ ...

ကျော့ကျော့စုံကို စောဖေ မြေလှန်ပြီး ရှာဖွေနေမိသည်။ ။

သတင်းစုံစမ်းနေခဲ့၏။

တွေ့ရင်တော့လား ...

တေးထားမိသည်။ ။

အခု ...

တွေ့ပြီ။

မင်းဘယ်ပြေးမလဲ ကျော့ကျော့စုံ။

မြန်မာပြည်က ကျဉ်းကျဉ်းလေးပဲ။

မင်းကိုတွေ့ပြီ။

စောဖေအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိရတော့မယ်။

နာရေးကိစ္စဖြစ်နေ၍ သည်းခံနေလိုက်သည် ။

ကျော့ကျော့စံနေတဲ့ လိပ်စာကို အသုဘကားတွေနှင့် ကပ်လိုက်သွား
၍ သူ့အသေအချာ သိလိုက်ပြီ ဖြစ်၏။

ချမ်းသာနေလိုက်တာ။

ခြံကျယ် ဝန်းကျယ်ကြီးနှင့် နေရသည် ။

မင်းကအကြံအဖန်အတော်လေးကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။

တေးထားလိုက်သည် ။

တွေ့မယ်။

စောဖေ အကြောင်းသိရမယ်။

★

အခန်း (၂)

သူက ...

တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ညဉ့်နက်နက်။

ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ လူတွေနေတဲ့ ရပ်ကွက်ဖြစ်၍ လူသူကင်းရှင်းနေသည်။

စောဖေတို့ အကြိုက်ပဲ။

ကျော့ကျော့စံ ...

မင်း ...

စောဖေကို ကျော့လို့ မရဘူးနော် ...

ကြီးမားတဲ့ သံတံခါးကြီးက အထဲဝင်ဖို့ ရှေ့မှာ ပိတ်ကာဆီးထားသည်။

စောဖေ ရပ်လိုက်၏။

အလွယ်လေး ...

စောဖေက သော့ဝိဇ္ဇာ။

ငယ်ငယ်လေးတည်းက သော့တွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကိုင်တွယ်ပုံကို

လေ့လာထားပြီးသားပဲ။

ကျွမ်းကျင်သည် ။

ကျော့ကျော့စံကို သူဌေးဖြစ်အောင်သူ လုပ်ပေးခဲ့တာပဲ။

သော့ကိုဖွင့်လိုက်သည် ။

တံခါးပွင့်သွား၏။

အစောင့်က အိပ်နေသည် ။

တော်တော် ဝီရိယရှိတဲ့ အစောင့်။

အနားကပ်ကြည့်တော့ အရက်နံ့က ထောင်းခနဲထွက်နေသည် ။

အသုဘက ရက်လည်သွားပြီ။

တိုက်ကြီးတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသလိုပင်။

စောဖေအတွက်အေးဆေးပဲ။

ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ ကျော့ကျော့စံတစ်ယောက်တည်းနေသည် တဲ့ ။

တံခါးမကြီးပွင့်သွားသည် ။

တိုက်ကြီးထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိ။

စောဖေ ပညာအစွမ်းကို တမင်ပြလိုက်တာပဲ ဖြစ်သည် ။

မနက်ပိုင်းလာတွေ့လျှင် ကျော့ကျော့စံ အကောက်ကြံနိုင်၏။

တိုက်ကြီးထဲဝင်လာခဲ့မိသည် ။

ကျော့ကျော့စံ ဘယ်အခန်းမှာ လဲ။

အိမ်က အလုပ်သမားတွေက အနောက်အခန်းတွေမှာ အိပ်ကြသည်

ကျော့ကျော့စံက အပေါ်ထပ်မှာ ။

စောဖေ စုံစမ်းထားပြီးသားပဲ။

မင်း...

ချမ်းသာလိုက်တာ...

ဘဝတူအနစ်နာခံခဲ့တဲ့ ငါ့ကိုတော့ ဥပေက္ခာပြုထားရက်တယ်။

ငယ်ချစ်တွေ...။

အတူနေလာခဲ့တဲ့ သူတွေ။

ဆင်းရဲဖော်ဆင်းရဲဖက်။

ငတ်ဖော်ငတ်ဖက်တွေပဲ။

ကျော့ကျော့စံက တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စွာ ကိုယ်လွတ်ရုန်းသွားသ
ည် ။

ရှိသမျှငွေကြေးတွေကို တစ်ယောက်တည်း ဘတ်သွားခဲ့၏။

ရမလား...

စောဖေ ရိုးသားခဲ့သည် ။

ကျော့ကျော့စံကို ချစ်ခဲ့မိ၏။

အနစ်နာခံခဲ့သည် ။

ထောင်ထဲကို တစ်ကိုယ်တော်ဝင်နေလိုက်ရ၏။

အပြစ်ဟူသမျှ စောဖေတစ်ယောက်တည်း လည်စင်းခံလိုက်ရသည် ။

မင်းကတော့ ကောင်းစားနေတယ်။

ငါ့မှာ တော့...

ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေလို့ ...

အပေါ်ထပ်ကို တက်ခဲ့သည် ။

အိစက်နေတဲ့ ကော်ဇောကြီးတွေက မထိရက်စရာပဲ။

မင်းက စည်းစိမ်တွေ အပြည့်ခံစားနေရတာပဲ စံ။

တွေးမိတိုင်း ဒေါသဖြစ်မိသည် ။

ကျွန်းလှေကားကြီးတွေအတိုင်း တစ်ထစ်ချင်းတက်လာခဲ့၏။

ကျော့ကျော့စံမှာ ခင်ပွန်းဆိုတာ မရှိတော့။

အကာအကွယ်မဲ့နေပြီ။

စောဖေတို့ စိတ်ကြိုက်ပဲ။

အခန်းတစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည် ။

ကျော့ကျော့စံ အခန်းပဲ။

သော့ကိုဖွင့်လိုက်သည် ။

“ကျွီ...”

အသံတော့ နည်းနည်းမြည်သွားသည် ။

ကျော့ကျော့စံမအိပ်သေးပေ။

တစ်ယောက်တည်း အခွေထိုင်ကြည့်နေသည် ။

တံခါးဖွင့်သံကြောင့် သူမဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည် ။

“ဟင်...ကိုစောဖေ...”

“မင်းမှတ်မိသားပဲ...”

“ရှင်...ရှင်...”

“ကျော့ကျော့စံ...”

“ရှင်...”

“မင်းကို ငါလိုက်ရှာနေလိမ့်မယ်လို့ မင်းမထင်ထားမိဘူးလား စံ...”

ကျော့ကျော့စံ မျက်ဝန်းတွေက တုန်လှုပ်ချောက်ချားမနေဘဲ ရီဝေစိုစွတ်လာသည်။ ။

စောဖေကိုစိုက်ကြည့်၏။

“အတော်ပဲ...ကျွန်မအားငယ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ရှင်ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပါပဲ ကိုစောဖေရယ်...”

သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ဖက်တွယ်ပြီး ငိုတော့သည်။ ။

“အဟင့်...အဟင့်...အဟင့်...”

စောဖေ အံ့သြသွားသည်။ ။

ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်သွား၏။

“ကိုစောဖေရယ်... ရှင်ထောင်ထဲက မလွတ်သေးဘူးလို့ ထင်နေတာ... ရှင်ကိုကျွန်မ အရမ်းသတိရတာပဲ...”

စောဖေကြောင်သွားသည်။ ။

ကျော့ကျော့စံကို ဘာပြောရမှန်း မသိအောင်ပင် ဖြစ်သွားသည်။ ။

“ကျွန်မကို ရှင်မုန်းနေလားဟင်”

“မင်း...မင်း...”

“ထိုင်ပါဦး ကိုစောဖေ...”

စောဖေ ထိုင်သည်။ ။

ကျော့ကျော့စုံ...

မင်း...

လှပစိုပြည်နေဆဲပဲ။

ပါးလွှာနေတဲ့ ညဝတ်အင်္ကျီနှင့် လွှမ်းခြုံထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်...

အောင်မယ်လေး...

စောဖေ တံတွေးသီးသွားသည်။ ။

အမုန်းတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ...

ဆယ်ကျော်သက်တုန်းကလို ရင်တွေတဒိန်းဒိန်း ခုန်လာသည်။ ။

ကျော့ကျော့စုံက သူ့ကို ဒုက္ခပေးသွားခဲ့တာပဲ။

“ကိုစောဖေ...”

“ဟင်...”

“စံ...ရှင့်ကိုပြောစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်...”

သူ...

နားထောင်ဖို့ သက်သက်...

ကျော့ကျော့စုံနှင့် ပတ်သက်တာတွေ အားလုံး မေ့ကုန်သည်။ ။

အသိတွေမဲ့နေရ၏။

ကျော့ကျော့စုံကိုသာငေးကြောင်စွာကြည့်မိနေသည်။ ။

“ရှင်...ထောင်ကျသွားတော့ ကျွန်မစီးပွားရေးလုပ်တာ လူလိမ်ခံရတယ်...”

ထိုစကားကစသည်။ ။

ကျော့ကျော့စုံ မျက်ဝန်းတွေထဲတွင် မျက်ရည်တွေပြည့်နေ၏။

“ကိုစောဖေ မယုံရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး...ကျွန်မလူလိမ်ခံရပြီး အားလုံး ချွတ်ခြံကျသွားတယ်...အရမ်းဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေတုန်း ကွတ်ခိုင်ကို ရောက် လာပြီး ကိုကက်နက်နဲ့ တွေ့တာပဲ...”

စောဖေ စုံစမ်းထားတာကတခြား။

ဒေါ်ကျော့ကျော့စုံက ကွတ်ခိုင်မှာ စတိုးဆိုင် လာဖွင့်တာတဲ့ ။

စီးပွားဖြစ်တယ်။

ရောင်းကောင်းလို့ စီးပွားတွေတက်ပြီး သူဌေးမအပျိုကြီးအဖြစ် နာမည်ကြီးနေတာတဲ့ ။

“သူဌေးမ အပျိုကြီးနဲ့ သူဌေးကြီး ဦးကက်နက်တို့ နေနဲ့ လ ရွှေနဲ့ မြလို လိုက်ဖက်တယ်...”

တစ်မြို့လုံးက ပြောတဲ့ စကားတွေ။

ကျော့ကျော့စုံပြောတာတွေနှင့် လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်တွေဖြစ်နေသည်

။

“ဒီခြံကြီးနဲ့ တိုက်ကြီးက စံ... တစ်ယောက်တည်းပိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး... ကိုစောဖေ...ကိုကက်နက်ရဲ့ သားကြီး သမီးကြီးတွေက ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ မသိသေးဘူး...လောလောဆယ် သူတို့ ...အဖေသေခါစမို့ ငြိမ်

နေကြတာပါ...”

ကျော့ကျော့စုံကိုပဲ စောဖေ သနားရတော့မလို ဖြစ်သွားရသည်။ ။

ကိုစောဖေရယ်...ရှင်ရောက်လာတာ ကျွန်မအရမ်း ဝမ်းသာတာပဲ...
နေ့ခင်းဘက်လာလည်း ရတာပဲဟာ...ဘာလို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လာရ
တာလဲ...”

စောဖေထင်ထားတာနှင့် ကျော့ကျော့စုံရဲ့ တုံ့ပြန်မှုတွေက ဆန့်ကျင်
ဘက်တွေဖြစ်နေသည်။ ။

ဖော်ရွေနေ၏။

အားကိုးတကြီးဖြစ်နေသည်။ ။

ရှင်ရောက်လာတာ ကျွန်မအရမ်းဝမ်းသာတာပဲ...အားကိုးတိုင်ပင်လို့
ရတာပေါ့...”

စောဖေဘာမှ မပြောနိုင်တော့။

ကျော့ကျော့စုံကသူ့လက်မောင်းတွေကို ဖက်တွယ်ထားသည်။ ။

“ငွေတွေကလည်း ဘဏ်မှာ ပဲ ထားတာလေ... ကျွန်မထုတ်လို့ မရ
ဘူးဖြစ်နေတယ်... ကိုကက်နက်သားသမီးတွေ နာမည်နဲ့ ပဲဖြစ်နေတယ်
...ဒုက္ခပါပဲရှင်...”

ကိုယ်ကတောင် ပြန်ပေးရမယ့်အပေါက်...

ဒီလောက်ချမ်းသာတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေက ကျော့ကျော့စုံနှင့် လုံးဝမ
သက်ဆိုင်တော့သလိုပဲ ပြောနေခဲ့သည်။ ။

စောဖေ...

မင်းဘာလုပ်မလဲ...

အရင်ကလို...

မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုပြီး ငွေကြေး
ထောက်ပံ့ပေးကမ်းရတော့မလို ဖြစ်နေသည်။ ။

“ကိုစောဖေ...”

“ဟင်...”

“စံကို ပစ်မထားပါနဲ့ နော်...”

စံ...

စောဖေကိုတွေ့လျှင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားပြီး သူ့အမှားတွေအတွက်
တောင်းပန်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိသည်။ ။

အခုတော့...

ငုတ်တုတ်မေ့နေမိသည်။ ။

ကျော့ရှင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆန့်လိုက်ပြီး အိပ်ချင်ဟန်ပြုလိုက်၏။

“အိပ်ချင်နေပြီ...”

“စံ...”

“ဟင်...”

“ကိုဒီမှာ ညအိပ်မယ်...ပြောစရာရှိတာတွေ မနက်မှ ပြောကြတာပေါ့
...”

“မဖြစ်ဘူး ကိုစောဖေ...ကျွန်မက အခုမှ မုဆိုးမပူပူနွေးနွေးလေးရှိ
သေးတယ်...လူမြင်မကောင်းပါဘူး...နောက်လည်း အမြဲတွေ့ကြရဦးမှာ
ပဲ...မနက်မှ လာနော်ကိုစောဖေ...”

ဟုတ်သားပဲဟု စောဖေစိတ်ထဲမှ တွေးပစ်လိုက်မိသည်။ ။

စံက ယောက်ျားသေတာ မကြာသေးပေ။

ပတ်ဝန်းကျင်က ရှိသေးတယ်။

“စံ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ...ရှုပ်တယ်လို့ ထင်သွားရင် ကိုကက်နက်ဆီက ရမယ့်ငွေကြေးတွေ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမယ်ထင်တယ်...”

ကျော့ကျော့စံပြောတာတွေ ဟုတ်သားပဲဟု တွေးမိလိုက်သည်။ ။

ဒီလိုတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပေ။

ပြန်တာပဲကောင်းမယ်။

“ကိုစောဖေ...”

“ဟင်...”

“ကိုကက်နက်နဲ့ ပတ်သက်တာတွေရှင်းပြီးရင်...ကျွန်မနဲ့ ကိုစောဖေ တစ်နေရာကို သွားနေကြရအောင်နော်...”

စောဖေရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင် ဖက်တွယ်လာတော့သည်။ ။

လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို မေ့သွား၏။

ကျော့ကျော့စံကို ကောင်းကောင်း ပညာပေးဖို့ မောင်းတင်လာတာတွေ မေ့လျော့သွားသည်။ ။

“ကိုစောဖေရယ်...ငယ်ကချစ်အနှစ်တစ်ရာတဲ့ ...ကျွန်မရင်ထဲမှာ ကိုစောဖေကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး...ချစ်မြဲချစ်လျက်ပါပဲ...”

ကျော့ကျော့စံကို မထိရက်မတို့ ရက်။

ပေးဆပ်ဖို့ တစ်ခုပဲ စောဖေအသိတွေထဲ နှိုးဆွလှုံ့ဆော်လာခဲ့သည်။ ။

“ကိုယ်ပြန်မယ်...”

“နောက်တစ်ပတ်လောက်မှ လာနော်...ပတ်ဝန်းကျင်က ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား...”

“ကိုယ်နားလည်ပါတယ်...”

“ကိုစောဖေ...”

“ဟင်...”

“သတိထားသွားနော်...အသက်က စကားပြော လာပြီ ဘာမဆို သတိဝိရိယနဲ့ နေပါ...”

“စံလည်း စိတ်ချမ်းသာအောင်နေပါ...”

ကျော့ကျော့စံကို ယုံမိသည်။

စောဖေ ပြန်ထွက်လာခဲ့မိ၏။

တည်းခိုသောအိမ်ရောက်ပြီး မကြာခင် ရဲတွေရောက်လာသည်။

မူးယစ်ဆေးရောင်းဝယ်မှုတဲ့ ...။

“ဗျာ...ခင်ဗျားတို့ မှားနေပြီ...ကျုပ် ဘာမှ မလုပ်ဘူး...ကျုပ်အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို တွေ့ဖို့ လာတာ...”

“ကျွန်တော်တို့ သတင်းအသေအချာရပြီးသားပါ...ခင်ဗျားကိုရှာပါရစေ...”

သက်ဆိုင်ရာက သူ့တစ်ကိုယ်လုံးအနှံ့ရှာတော့သည်။

“ဒီမှာ တွေ့ပြီ...”

“ဗျာ...”

“ခင်ဗျားအိတ်ထဲမှာ ရှိနေတာပဲ...ရဲစခန်းကို ခင်ဗျားလိုက်ခဲ့ပါ...”

“ကျုပ်...ကျုပ်ဘာမှ မသိဘူး...ဒါမျိုးတွေလည်း ကျုပ်ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး... ခင်ဗျားမှားနေပြီထင်တယ်...”

“သက်သေနဲ့ အတူ လက်ရဖမ်းမိနေပြီပဲ ကိုစောဖေ...”

“ဗျာ ...”

သက်ဆိုင်ရာက သူ့နာမည်ပင် သိထားကြပြီး ဖြစ်သည် ။
ကျော့ကျော့စံရဲ့ လက်ချက်ဆိုတာ စောဖေ သိလိုက်၏။

ထောင်ချောက်ထဲကို ဝင်မိတာပဲ။

“ကျုပ် ... ကျုပ်ဘာမှ မလုပ်ဘူး ... ဒါထောင်ချောက်ဆင်တာပဲ ...”

ကျော့ကျော့စံနှင့် ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေပြောမယ်လုပ်ပြီးမှ
မပြောဖြစ်တော့ဘဲ စိတ်ကိုထိန်းချုပ်လိုက်သည် ။

မပြောတော့ဘူး ...

တော်ကြာ ...

ကျော့ကျော့စံ ပြောတာမဟုတ်လျှင် နာမည်ပျက်နေဦးမည်။ စောဖေ
မပြောရက်။

ဘယ်သူ ထောင်ချောက်ဆင်တာလဲ။

“ခင်ဗျားက ထောင်ထွက်တစ်ယောက်ပဲ ... ဒီမြို့ကိုဘာအကြောင်းနဲ့
ရောက်လာတာလဲ...”

စစ်ဆေးသည် ။ စောဖေ ဖွင့်မပြောခဲ့။

ပြောလျှင်လည်း ကျော့ကျော့စံက ငြင်းဆန်မှာ သေချာသလောက်ဖြ

စံသည် ။

သက်သေအထောက်အထားမရှိ။

သူ့ကို မသိပါဘူးဟု ပင် ဘူးခံတော့မှာ သေချာသည် ။

ဒေါသတွေ ဖြစ်နေရ၏။

စောဖေ ခံလိုက်ရပြန်ပြီ။

“ခင်ဗျားကိစ္စ စစ်ဆေးဖို့ တော့ စခန်းကိုလိုက်ခဲ့ပါ ... ဥပဒေက
ခင်ဗျားပြစ်မှုမကျူးလွန်ဘဲ အပြစ်မပေးပါဘူး ...လိမ်လည်လှည့်ဖြားဖို့
တော့ မကြိုးစားနဲ့ နော် ...”

စောဖေ ဘာပြောရတော့မလဲ ...”

တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့အိတ်ထဲကို ထည့်လိုက်တာတော့
အမှန်ပဲဖြစ်သည် ။

ဘယ်သူလဲ ...

ကျော့ကျော့စံလား ...

“ကျုပ် ဧည့်သည် ပါ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကိုလာရှာတာပါ ဒါက
တော့ ကျုပ် သတ်သတ်ထောင်ချောက်အဆင်ခံရတာပါ ...”

ရဲစခန်းကို ရောက်သွားသည် ။

ကျော့ကျော့စံက သူဌေးကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ ဇနီး ဖြစ်နေ၏။

သူပြောလျှင်လည်း ယုံမှာ မဟုတ်။

ကျော့ကျော့စံက မိန်းမလည်မ တစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။ အကွက်များ
လွန်း၏။

စောဖေကို အယုံသွင်းခဲ့သည်။ ။

ကျော့ကျော့စုံကို ပညာပေးဖို့ သွားကာမှ စောဖေပဲ ပညာအပေးခံလို
က်ရပြန်၏။

သိမယ် ...

တစ်နေ့တော့ ...

စောဖေအကြောင်း မင်းကောင်းကောင်း သိရမှာ ပဲ။

စိတ်ထဲကနေ ကြိမ်းဝါးနေမိသည်။ ။

★

အခန်း (၃)

စောဖေ ပြဿနာတွေ ရှင်းနေရတဲ့ အချိန်တွင် ကျော့ကျော့စံ
လစ်သွားသည်။ ။

အိမ်ပါရောင်းသွား၏။

ခြေရာဖျောက်သွားသည်။ ။

သူ ...

ဘဝပျက်သွားသည်။ ။

စိတ်တွေလေပြီး ထင်ရာစိုင်းနေမိသည်။ ။

ကျော့ကျော့စံကို စိတ်နာမိသည်။ ။

ရှာ၏။

မတွေ့ ...

မိန်းမလည်မပဲဟာ ...

နောက်ဆုံးတော့ ...

စောဖေတစ်ယောက် စိတ်နာနာနှင့် ကောင်မလေးတွေနဲ့ ထည်လဲ
တွဲပစ်သည်။ ။

ပျော်သလိုနေမိ၏။

မခံချင်စိတ်တွေ ...

ဒေါသတွေကို ကောင်မချောချောလေးတွေနှင့် ... အစားထိုးဖြေဖျော
ကပ်ပစ်သည်။

စိတ်တော့ အဖြေသား။

ပျော်စရာ ကောင်းသည်။

စောဖေ ...

နောကျေနုပြီ။

လူ့လောကကြီးအကြောင်း ... စောဖေ ကောင်းကောင်း သိသွားရသ
ည်။

အမြဲတမ်း ...

သတိရှိနေခဲ့သည်။

ကျော့ကျော့စံဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က ပညာပေးသွားတာလေ။

မင်းကိုတော့ ... ငါဘယ်လိုမှ မေ့ပစ်လို့ မရနိုင်ဘူး ကျော့ကျော့စံ ...

ငါ့ရဲ့ အချစ်ဦး ...

အကြင်နာတရား ကင်းမဲ့စွာနဲ့ ငါ့အပေါ် ရက်စက်တဲ့ မိန်းမ ..

ကျော့ကျော့စံကြောင့် စောဖေ ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်းမျိုးစုံခံစားခဲ့ရသည်။

မင်းကတော့ ချမ်းသာနေတယ်။

စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ အပြည့်နဲ့ လောကစည်းစိမ်ကို ခံစားနေတယ်။

စောဖေ မမေ့နိုင်ဘူး။

ရှာရမယ်။

မတွေ့တွေ့အောင်ရှာရမယ်။

သတင်းတွေ စုံစမ်းသည် ။

ကြားရတဲ့ သတင်းတစ်ခုကတော့ ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်သည် ။

သူဌေးကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ ဒုတိယမယားအဖြစ်မှ စွန့်ပစ်ခြင်းခံရ၏။

နောက်ဆုံး ...

စီးပွားကျသည် ။

နိမ့်ကျနေ၏။

မကြာခင်ကမှ ...

စောဖေကို ဆက်သွယ်သည် ။

ကျော့ကျော့စံရှိနေတဲ့ နေရာကို အတိအကျ မြေပုံပါဆွဲပြပြီး လာခဲ့ရ
နိခေါ်၏။

“ရှင်က ကောင်မချောလေးတွေနဲ့ နေရတာ ပျော်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်
မက ကောင်းကင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ ပါ ...”

ဒီမိန်းမ ...

အကွက်များ တယ် ...

ဘယ်က ကောင်မလေးလဲ ...

စောဖေ ...

သတိထားမှ ...

ကျော့ကျော့စံ အကြောင်းကို စောဖေ တို့ ကနောကျေနပ်ပြီ။

သွားတွေ့ရမယ်။

မတွေ့လို့ မဖြစ်ဘူး။

ရှာနေတာ ကြာပြီပဲ။

မင်းကိုရှာနေတာ။

အတ္တကြီးတဲ့ မိန်းမ။

တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်သည် ။

စောဖေအခံရဆုံးပဲ။

ကျော့ကျော့နေအောင် ခံစားရတာပဲဖြစ်သည် ။

သွားတွေ့ဖို့ ပြင်၏။

“ခင်ဗျား နာမည်ကစောဖေလား ...”

“စောဖေ ...”

“မမက အခေါ်လွှတ်လိုက်တာပါ ...”

“ကျော့ကျော့စံကလား ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ...”

“မင်းက ...”

“တပည့်ပါ...”

“ကျော့ကျော့စံ ဘာတွေလုပ်နေလဲ ...”

“ထိုင်နေတယ် ...”

“ဘာ ...”

“လောလောဆယ် ဘာမှ မလုပ်သေးဘူးလို့ ပြောတာပါ ...”

သူ ...

လိုက်သွားခဲ့သည်။ ။

အားပါး ...

တကယ့်ကို ချောင်ကျတဲ့ နေရာပဲ။

ဒီမိန်းမ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ နေမည်ဟု ပင် မထင်မိ။

နိမ့်ကျသွားလိုက်တာ။

“မရောက်သေးဘူးလား ...”

“ရောက်တော့မှာ ပါ ...”

“ဒီမှာ ...”

“ဗျာ ...”

“မင်းနာမည်က ဘယ်သူလဲ ...”

“မြသောင်း ...”

“မင်း ...ငါ့ကို ချောက်ချမယ် မကြံနဲ့ နော် ... ငါအရင်က စောဖေ မ
ဟုတ်ဘူး ...”

“မမက ကျနေပါပြီ ...”

ဘာကြံဦးမလို့ လဲ ...

စောဖေ သတိတော့ ထားမှ ။

“မြသောင်း ...”

“ဗျာ ...”

“ကောင်းကင်ဆိုတာက ...”

“ဆရာဟိုရောက်တော့ သိမှာ ပါ ...”

သူ ...

လိုက်လာခဲ့သည်။ ။

ခြံကြီးထဲမှ အိမ်အိုကြီးတစ်လုံးဆီသို့ သူရောက်လာခဲ့သည်။ ။

စောဖေကို ကြိုနေသူက ကျော့ကျော့စံ။

“ကိုစောဖေ လာပြီလား ...”

“ကျော့ကျော့စံ ...”

သင်္ခါရတရားပဲ။

အလွန်လှပချောမောသော ကျော့ကျော့စံသည် မျက်နှာပေါ်မှာ အမာ
ရွတ်တွေနှင့် အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်နေတော့သည်။ ။

“ထိုင်ပါဦး ... ကိုစောဖေ ...”

သူ ...

ထိုင်သည်။ ။

ရင်ထဲမှာ ...

နှစ်ပေါင်းများစွာ ထိန်းချုပ်ထားခဲ့ရသော ဒေါသတွေ ဘယ်ရောက်
ကုန်မှန်း မသိတော့။

ကျော့ကျော့စံ ကျရှုံးနေသည်။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေ၏။

အိမ်စုတ်ကြီးထဲမှာ ဖြစ်သလိုနေရတဲ့ ပုံပင်။

“ကိုစောဖေ ...”

“မင်း ...”

“ကျွန်မအကြောင်းတွေကို ပြောပြနေလို့ တော့ အပိုပဲဖြစ်နေမယ် ကိုစောဖေ ...”

ကိုစောဖေ ...

ကျော့ကျော့စံ မှားပါတယ် ...

အတ္တကြီးခဲ့တယ် ...

တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခဲ့တယ် ...

ဘဝမှာ အကောင်းတွေရော အဆိုးတွေရော ကျင်လည်ခဲ့ရတာ အများကြီးပဲ။

“ကျွန်မ လူလိမ်ခံရတယ် ... ယောက်ျားက စွန့်ပစ်တယ် ... ရှင့် ဝဋ်တွေလည်တာလေ ...”

ကိုယ်သတိထားမှ ...

စောဖေခံရပေါင်းများ ပြီ။

မင်း ...

ဘာကြီးဦးမလဲ ...

“ကိုစောဖေ ...”

“ပြော ...”

“ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ် ...”

စံ ...

ရုပ်ရည်က မလှပေမယ့်...

ကိုယ်ခန္ဓာကတော့ ကြော့ရှင်း တောင့်တင်းနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ။

စောဖေ ...

မင်းစိတ်ကို ထိန်းစမ်း။

စံဆိုတဲ့ မိန်းမ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကလိမ်ကကျစ်ညဏ်တွေပဲရှိတာ။

“ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်တယ် မဟုတ်လားဟင် ...”

“မင်း ... ငါ့ကိုခေါ်တာ ဘာကိစ္စရှိလို့ ခေါ်တာလဲ ...”

နှစ်ပေါင်းများစွာ ပျောက်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ။

သူပင် ခြေရာခံ၍ မရ။

သတင်းလောက်ပဲ ကြားရသည်။ ။

ဘယ်မှာ ရှိမှန်းပင် မသိ။

အခုမှ ...

ပေါ်လာသည်။ ။

မင်းဒုက္ခရောက်နေလို့ ငါ့ကိုသတိရတာမဟုတ်လား ကျော့ကျော့စံ

...

အကွက်များ တဲ့ မိန်းမ ...

အကြံကြီးပဲ ...

မျက်နှာပေါ်မှာ တော့ လှပချောမွေ့မှုတွေ ပျောက်ဆုံးနေရသည်။ ။

“ရှင် ... ကျွန်မကို မယုံကြည်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ် ...”

ကိုစောဖေကို စံကတော့ ခြင်းထဲကကြက်ပဲ သဘောထားသည်။ ။

စံကိုရန်မရှာဘူးဆိုတာ သိနေ၏။

ရှင်လို ထောင်ထွက်တစ်ယောက်ကို စံလက်မထပ်ချင်ပါဘူး။

ပြီးတော့ ...

စံက ချမ်းသာချင်တယ် ...

စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေနဲ့ နေချင်တယ်။

ဂုဏ်ဒြပ်တွေနဲ့ နာမည်ဂုဏ်သတင်းကြီးမြင့်စွာ နေချင်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ...

ဖြစ်မလာဘူး ...

ကိုစောဖေကို ထောင်ထဲပို့ပြီး ဘတ်ထားတဲ့ ငွေတွေနှင့် ကွတ်ခိုင်မှာ
စီးပွားရေးဗန်းပြလုပ်သည်။ ။

ကိုကက်နက်နှင့်တွေ့ပြီ။

သူဌေးကတော်အဖြစ် ဂုဏ်ဒြပ်ကြီးမြင့်စွာ နေရသည်။ ။

ကိုစောဖေ ရောက်လာ၏။

ထောင်ထဲပြန်ပို့ပေးလိုက်သည်။ ။

ကျော့ကျော့စံဘဝက တင့်တယ်နေပြီးမှ ကိုစောဖေလိုထောင်ထွက်

တစ်ယောက်ကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာမမဲ့လို။

ရှင်းပစ်လိုက်သည် ။

ကံဆိုးချင်တော့ ကိုကက်နက်ဆုံးပြီး ဦးကျော်မောင်နှင့် တွေ့ဆုံတဲ့
အချိန်တွင် စံ ကံဆိုးသွား၏။

ကိုကျော်မောင်ရဲ့ ဒုတိယမယား။

စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်နှင့် အသုံးအဖြုန်းကြီးနေမိသည် ။

ကိုကျော်မောင်က ဂျင်သမား။

ကြေးကြီးသူ။

မိမိစုဆောင်းထားသမျှ ငွေကြေးတွေကို ဖြုန်းပစ်သည် ။

စံ ဝဋ်လည်ခဲ့ရ၏။

နောက်ဆုံး ...

ဘာမှ မရှိတော့။

ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး မျက်နှာမှာ ဒဏ်ရာရခဲ့သည် ။

ယောက်ျားက စွန့်ပစ်သွား၏။

မိမိမှာ ဘာမှ မရှိတော့။

ဒီခြံနှင့် အိမ်ကိုပင် အနိုင်နိုင်ချန်ထားရတော့သည် ။

“ကိုစောဖေ ...”

“ပြော ...”

“အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုတိုင်ပင်ချင်လို့ ...”

“ငါကအရင်က မင်းထားရာနေ စေရာသွားမယ့် စောဖေ မဟုတ်ဘူး
နော် ...”

“စံ သိပါတယ် ...”

ကျွန်မ ...

ရှင့်ကို မြူဆွယ်လို့ မရနိုင်တော့ဘူး ...

ရုပ်ရည်မှ မရှိတော့တာဘဲ။

ကျဆုံးနေပြီ။

ဘဝကို ပြန်လည်ထူထောင်ဖို့ အတွက် နည်းမျိုးစုံ
ကျွန်မကျင့်သုံးရမှာ ပဲ။

ရှင့်ကို လိုအပ်တယ်။

သော့ဝိဇ္ဇာ။

ဖောက်ထွင်းတဲ့ နေရာမှာ ရှင့်ကိုမီတဲ့ သူတစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူး
။

ကျွမ်းကျင်သည် ။

ကျွန်မမှာ ရုပ်ရည်ရူပကာမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ တခြားနည်းလမ်းကို
ပဲ အသုံးပြုရမှာ ပဲ ကိုစောဖေ ...”

“ကျွန်မရှင့်ကို ရှင်းရှင်းပဲပြောတော့မယ် ...”

“ပြော ...”

“ကျွန်မမှာ ပွပေါက်တစ်ခု တွေ့ထားတယ် ...”

ထင်သားပဲ။

မင်း ...

ငါ့ကိုတွေ့တာ မရိုးသားနိုင်ဘူး ...

ကျော့ကျော့စုံရဲ့ မျက်နှာပေါ်က ဒဏ်ရာတွေက
ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် အမာရွတ်ကြီးတွေထင်နေသည်။ ။

မမှတ်သေးဘူး ...

လောဘရမ္မက်တွေကြီးနေဆဲပင် ဖြစ်နေသည်။ ။

“ရှင် ...စိတ်ဝင်စားရဲ့ လား ...”

“ပြောပါ ...”

“ရှင်အတွက်လည်း အကျိုးအမြတ်ရှိမှာ ပါ ...”

“ပြောပါဦး ...”

ကျော့ကျော့စုံ ...

မင်းကြောင့် ငါ့ဘဝတွေပျက်ခဲ့ရတယ်။

ထောင်ထွက်ဘဝခံယူခဲ့ရတယ်။

မင်းကို ငါမယုံတော့ဘူး။

“ကျွန်မခင်ပွန်းဟောင်းရဲ့ သမီးကြီးအိမ်မှာ ရှင်ဒရိုင်ဘာ လုပ်ရမယ်
...”

သဘောပေါက်ပြီ။

“ကောင်းကင်ဆိုတာက ...”

“အဲဒီအိမ်မှာ အိမ်ဖော်မလေးလုပ်မှာ ...”

“မင်းက ...”

“ကိုကန်နက်ရဲ့ သမီးကြီးအယ်လင်က အကူအညီတောင်းတာ ကျွန်
မ ကူညီတာ ...”

ကူညီတာတဲ့ ...

အကြံပက်စက်သည်။ ။

“သူတို့ က အရမ်းချမ်းသာတာပဲ ... အယ်လင်ရဲ့ ယောက်ျားကဒုက္ခ
တ ...”

“ဟင် ...”

“အောက်ပိုင်းသေနေတယ် ... အယ်လင်ကလည်း ... အိမ်ထောင်မှု
ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လုံးဝ မဟုတ်ဘူး ...”

“မင်းသွားနေပါလား ...”

“ကျွန်မက နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တော့ သူတို့ နဲ့ စိမ်းသွားတယ်
... လင်ပါသမီးအိမ်မှာ မနေချင်ပါဘူး ...”

“မင်းက နောက်ကွယ်ကနေ ထိန်းချုပ်မှာ မဟုတ်လား ...
ကျော့ကျော့စံ ...”

“အဟက် ...”

ဒီမိန်းမအကြောင်းတွေကို စောဖေ ကသိထားပြီးသားဖြစ်သည်။ ။

နောက်ကွယ်ကနေ ကြိုးကိုင်မှာ ...

“ရှင်လည်း ...ငွေမရှိလို့ ဒုက္ခရောက်နေတာ မဟုတ်လား ကိုစောဖေ
...”

ငါက မင်းကိုပဲ သတ်ပစ်ချင်နေတာဟု စိတ်ထဲကပြောမိသည်။

ကျော့ကျော့စုံကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထောင်ထဲပို့ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစား
နေမိသည်။

ကြံစည်ရမယ် ...

မင်းကိုအလွတ်မပေးနိုင်ဘူး ...

မိန်းမလည်မ ...

ရတဲ့ အကျိုးအမြတ်တွေကျတော့ တစ်ယောက်တည်းခံစားပြီး ဘဝ
တူတွေကျတော့ ထောင်ထဲပို့ချင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“ကျော့ကျော့စုံ ...”

“ပြော ...”

“ဒီတစ်ခါတော့ တို့ ကိုထောင်ထဲပို့လို့ မဖြစ်ဘူးနော် ...မင်းပါလိုက်ရ
မှာ ...မင်းအကျင့်စရိုက် တွေကို ငါသိထားပြီးပြီ လွယ်မယ်မထင်နဲ့ ...”

“ရှင် စိတ်ဝင်စားတယ်ပေါ့ ...”

“စဉ်းစားဦးမယ် ... မင်းကိုငါလုံးဝမယုံဘူး ...”

“ကျွန်မ နောင်တရနေပါပြီ ... ရှင့်အတွက် ကြိုက်သလို အကျိုးအမြတ်
ယူပါ ...”

စောဖေ စဉ်းစားရဦးမယ် ...

ဒီမိန်းမက ယုံရတာမဟုတ် ...

“ကောင်းကင်ရေ ...”

ကျော့ကျော့စုံ ခေါ်လိုက်သဖြင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ထွက်လာ

သည်။

စောဖေ ငေါင်သွား၏။

ကြက်သေသေသွားရသည်။

အားပါး ...

ချောလိုက်တာ ...

လှလိုက်တာ ...

အေးချမ်းပြီး ဣန္ဒြေသိက္ခာကြီးမားလွန်းတဲ့ မိန်းကလေး ...

မင်း ... မင်း ...

ကျော့ကျော့စုံလို မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲဘာလို့ ရောက်နေရတာလဲ ...။

“ထိုင်ဦး ကောင်းကင် ...”

ကောင်မလေးက စောဖေရှေ့မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်နေသည်။

ခေါင်းလေးကိုငုံထား၏။

“ကိုစောဖေ ...”

“ဟင် ...”

“သူက ကောင်းကင်ပြာတဲ့ ...”

“ကောင်းကင်ပြာ ...”

“အင်း ...”

“ရှင်နဲ့ အတူ လက်တွဲလုပ်မယ့် မိန်းကလေးပဲ ...”

ကောင်းကင်ပြာ ...

မင်း ...

ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲ ...

ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ ...

မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တစ်ခုကို ကျူးလွန်မယ့် မိန်းကလေးက ဘာလို့
များ ဒီလောက်ထိ နူးညံ့အိစက်နေရတာလဲ ...။

“ကောင်းကင်ပြာကို ရှင်လိုသလို အသုံးချနိုင်ပါတယ် ... ပွင့်ပွင့်လင်း
လင်း ပြောထားမယ်နော် ... ရှင့်လက်ခုပ်ထဲက ရေပဲ ...”

ကောင်းကင်ပြာက တုတ်တုတ်မလှုပ် ... ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့
ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ။

စောဖေ စိတ်ဝင်စားသွားရ၏။

ရင်တွေခုန်သွားသည်။ ။

ဒီကောင်မလေးကို ခေါ်ပြီးကမ္ဘာကြီးရဲ့ အပြင်ဘက်ကို
ပြေးထွက်သွားချင်မိလာရ၏။

“နောက်မှ အသေးစိတ်ထပ်ပြီး တိုင်ပင်တာပေါ့ ကိုစောဖေ ... ရှင်စိ
တ်ဝင်စားပါတယ်နော် ...”

အလိုမကျသလိုကြီးနှင့် ကျော့ကျော့စံ အနားမှ ထွက်ခွာလာမိသည်။ ။